

Антонио Дим

ЛИЧНОСТ И ОТЕЧЕСТВО

Преди всичко друго трябва да бъдеш Човек. Човекът с вложен стремеж към развитие, с тайните на душата и вярата, със силата на духа, с желание за превъзходство, с алчност и завист, с програмиран егоизъм в мисли, намерения и желания. А в този век светът, Човечеството провокира и изисква от нас българите да бъдем с разум и духовност в елита на цивилизацията от тази планета.

Центърът на земята е Личността – факторът за ценностната система, за пребъждането на нацията, на Отечеството.

Всеки един от нас е важен за себе си и за света, за уникалното Човечество, задължава ни да узнаем все повече за личността като съдържание, стойност, деяние, отговорност; да намерим правилният път според своите възможности и степен на развитие за утвърждаване на величието Личност.

Обладани от Чистота и носейки в себе си ритуал за Истина открояваме значимостта на осъзнатата и неосъзнатата личност, които носят динамична сила на мислите и думите и се проявяват с различна степен в обществото; видимо намираме неповторимостта на индивида, неговата сила и духовна мощ за единение и отдаване.

Във всяка епоха всеки народ е сътворявал свой образ за личностния идеал, блестящо въплътен в ценностна система, която единствено променя манталитета на общността, на етноса. Именно манталитетът на хората е богатата дъга в битието, която отдалеч осветлява облика на един народ, неговият хуманизъм, негова любов към Отечеството или същевременно да е тъмната сянка, непрогледна тъма върху неговата истинска същност като несъвършенство, като болестно състояние.

В цивилизования свят, а следователно и у нас, днес светлеят въпроси:

- оживява ли словото, вярата, традицията, мисълта?
- тачат ли се предците, учителите, героите, българите?
- отдава ли личността своя принос на обществото?
- възпитава ли се младото поколение в труд и почит?

Личността в съвременното трябва да придава на нас българите нова сила, вдъхновение и желание за идентичност, за просперитет, за благоденствие. Но българското общество, гражданството е в аморфно състояние. Хората нямат верую, а «вярата» им е принижена, антагонистична и е изпълнена с ненавист в пълния смисъл на раздвоеност. Разделението на етноса ни е мащабно, живо, унищожавашо човешкото достойнство.

И ако смисълът на живота е постигане съвършенство на човечеството и идеалната общност, *ще можем ли ние българите:*

- да принизим негативните проявления на стремежа за превъзходство и неправомерно обогатяване, демонстрирано от българите с желание за доминиране чрез егоизъм, завист, отмъстителност;

- да увеличим адаптивността, доброжелателното общуване, социална ангажираност, настояща активност и постигане на социално значими цели в Отечеството;

- да се почувстваме отговорни за нашето Отечество и като будители да открием ЛИЧНОСТИ с дух, душа и тяло на Апостола на свободата Левски, които за броени години жертвоготовно и с всеотдаен труд да извършват родолюбива проповед при сто учители и преподаватели, при сто свещеници и миряни, при сто „работници“ от БАН, при сто селски труженици, при сто военни, при сто лекари, при сто юристи, при сто „политици“, при сто хора на словото и изкуството, при сто „загубени“ младежи...

В това няма никаква утопия или там наивитет, а само силно желание и устрем за освободен народ и пълноценен живот в съвременния свят!

И в най-близкото бъдеще тези ЛИЧНОСТИ, променените и възродените българи, да кажат пред нашето мило Отечество – скромно се отдадохме и с неизменна любов и сила на духа, с неимоверно постоянство и труд организирахме епохалното обновление и желаното израстване на нашия полуизгубен в идентичността и силата си народ.

*Ще прозвучи възторжен химн в небосклона над Отечеството:
„Какво величие по тези ширини в XXI век!“*

Януари,
2018